LAPVÉG

Néha elbizonytalanodik az ember. Néha azt hiszi, az ember nem is olyan rossz – talán. A *talán* a legszebb magyar szó. Benne van a *t* tiltása, de felülkerekedik rajta az *l* és az *n* lágysága, az *a* és az *á* aszonyos komolysága.

Az emberiségről akartam, keveset, de jót. Leesett a hó, s nyomban elment az autóm ventillácója. Elment a melegem, valahova ki = télbe. Van nekem egy szerelőm (vagy neki van egy kuncsaftja, én – így, ez a kettő körülbelül jelzi a valós viszonyt), elvittem hozzá a bajomat. Felnyitotta, belenézett, azt mondta, minden rendben, ez villamossági szerelőt igénylő probléma. Ő nem az. Egy óra múlva azonban fölkeresett az iskolában, azzal, hogy utána nézett a Peugeot lehetséges fűtési műszaki hibáinak, s van egy pont, amit eddig nem ellenőrzött, s hogy lelkiismeret és szakma, és adjam a slusszkucsot. Adtam. A hiba pedig ott volt. Melegem kordában tartva. Nyúlnék a zsebembe, de elhárítja. Nem fogad el pénzt ezért a szolgáltatásért. Ezt ő saját maga miatt csinálta. A szakma becsülete miatt.

Szerelőm pedig igaziból nem szerelő, hanem tanár. Aki csak szivességből, nekem, baráti alapon. Mert szereti a masinákat. Amikor nem tanít. Na, például az ő tanítványa szeretnék lenni. Amikor tanít.

ZALÁN TIBOR